AUTHOR:

DODERLEIN, LUDWIG

TITLE:

LECTIONUM HORATIA-
NARUM HEPTAS

PLACE:

ERLANGAE

DATE:

[1830]

Master Negative #

91-80313-7

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES
PRESERVATION DEPARTMENT

BIBLIOGRAPHIC MICROFORM TARGET

Original Material as Filmed - Existing Bibliographic Record

Döderlein, Ludwig, 1791-1863.
...Lectionum Horatianarum heptas. Erlangae, typis Jungeanis, [1830]
12 p. 25½ cm.

At head of title: Actus solemnes in Gymnasio regio Erlangensi d. XXXI august. MDCCCXXX rite habendos indicit D. Ludovicus Doedorlein...

Restrictions on Use:

TECHNICAL MICROFORM DATA

FILM SIZE: 35mm REDUCTION RATIO: 14
IMAGE PLACEMENT: IA (IIA) IB IIB
DATE FILMED: 10-28-91 INITIALS M.B.
FILMED BY: RESEARCH PUBLICATIONS, INC WOODBRIDGE, CT

AIIM

Association for Information and Image Management
1100 Wayne Avenue, Suite 1100
Silver Spring, Maryland 20910
301/587-8202

Centimeter

Inches

MANUFACTURED TO AIIM STANDARDS
BY APPLIED IMAGE, INC.

No. 4

ACTUS SOLEMNES

IN

GYMNASIO REGIO ERLANGENSI

D. XXXI. AUGUST. MDCCCXXX.

RITE HABENDOS

INDICIT

D. LUDOVICUS DOEDERLEIN

PHILOL. ATQUE ELOQ. PROF. PUBL. ORD. ET SEMIN. PHILOL. DIRECTOR
GYMNASII RECTOR.

Inest lectionum Horatianarum heptas.

ERLANGAE,

TYPIS JUNGEANIS.

Lectionum Horatianarum heptas.

Quum improviso mihi casu prorsus necopinanti accidisset, ut ipse collegae vice aegrotantis ad indicenda gymnasii nostri solemnia aliquid praefari deberem, Horatiana quaedam ex schedis meis excutere potissimum duxi. Utile id fore speravi saltem gymnasii nostri discipulis, quorum apud aures proximis mensibus ejusdem Horatii carmina exposueram, si, quid de cujusque loci difficultate sentirem, nunc paulo diligentius etiam, quam facere solemus viva voce docentes, et via quadam ac ratione explicarem. Simul jucundum fuit, illi decadi lectionum Horatianarum, quam ante biennium Jo. Ad. Schaefero, viro venerabili et amicissimo, muneris saecularia gratulabundus inscripseram, quamque multa cum voluptate me conscripsisse memineram, addere alteram heptadem. Festinationem ut quam fieri posset minimam prae se ferret subitanea opella, pro virili parte curavi; nisi quod unum quoddam enarratoris officium, temporis angustiis exclusus, jure detrectare licuit, illud dico, ut ne omnes omnium interpretum commentarios religiose evolvere deberem, scrutaturus, quid quisque ante nostram operam de singulis locis docuisset. Quodsi forte inscius jam ab aliis reperta protulero tanquam mea ac nova, tum vero propulsata negligentiae, segnitiae, dissimulationis suspicione illam properandi negotii necessitatem excusaverim.

Lectio undecima.

Qui plurimum lucis Horatio attulit Graecorum locorum comparatione, Mitscherlichius, idem Hor. Carm. I, 4, 7 sq.

dum graves Cyclopum
Vulcanus *ardens* urit officinas

in explicando dei epitheto non reminiscebatur quandam nominis Homeri explicationem. Il. XVIII, 410.

ἦ καὶ ἀπ᾽ ἀκμοθέτοιο πέλωρ αἴητον ἀνέστη.

Mira commenta de hujus vocabuli origine attulerunt scholiastae, multis illa verbis adornata, ne videlicet nimio plus viderentur inepta; iidem quod simplicissimum erat et explicatione vix egebat, breviter et tanquam in transitu ideoque nostro etiam saeculo neglectum commemoraverunt: *οἱ δὲ παρὰ τὸ αἴθω, τὸ πυρῶδες*. Hesych. T. I, pag. 151. *Αἰητόν· πνευστικὸν ἢ πυρῶδες, ἐπὶ τοῦ Ἡφαίστου*, coll. Etym. M. p. 30, 34. *Αἰητὸν ἐπὶ τοῦ Ἡφαίστου πνευστόν· ἢ πυρῶδες*. Apion. ap. Apollon. s. voc. *ποιητόν* (sic corrupte legitur), *πνευστόν, πυρῶδες*. Hinc id saltem satis elucet, tam vulgatam fuisse hanc illius nominis explicationem, ut ab Horatio exprimi potuerit. Eadem num probabilis ac vera sit, nunc, quoniam occasio fert, videndum est. Quodsi *αἰητόν* scribitur *ὀξυτόνως*, ut habent Hesychius aliique, praestat ea ratio, ut verbale verbi *ἄημι* esse ac recte per *πνευστός* explicari dicatur, non quia *τὸ φυσώμενον μέγα*, ut videtur Apollonio, sed eo sensu, quo idem Vulcanus *ποιπνύων* audit Il. I, 600 coll. Buttm. Lexil. T. I, p. 178. Sin autore Ascalonita *προπαροξυτονεῖται*, ita ab *αἴθω* debebit derivari, ut ipsum participium *αἶθον*, illata vocali *η*, in speciem adjectivi verbalis transierit, propterea que etiam *ϑ* in *τ* commutaverit; nam *αἴθωνα* quoque Hesychius per *πυρώδη* explicat. Sed memorabilis alia Hesychii glossa T. I, p. 150. *Αἰζητόν· πνευστικόν· καὶ πυρῶδες*: quae diversa, ni fallor, scriptura epitheti Homerici fuit, ac minime quidem spernenda, quando etiam *αἰζηῶν* ut *ἠϊθέων* *fervida* juventa, et *αἰζαόν, τῆς μέσης ὥρας* *aestus* ab eodem *αἴθω* dictus est.

Lectio duodecima.

Abusum Bacchi subsequi dicitur Carm. I, 18, 15.

caecus amor sui
Et tollens *vacuum* plus nimio gloria verticem.

Dubitant interpretes *vacuus vertex* dicatur pro *vano*, an de eo, cui nulla laurea aut aliud honoris insigne impositum sit. Neutri sententiae habeo quod vitio vertam. Sed cum optio datur duarum opinionum, tum tertiae quoque ut in re nondum peracta locus est. Mihi quid voluerit Horatius, contrarii vocabuli usu illustrari videtur, qui est apud Ovid. Pont. II, 7, 77.

Sustineas ut onus, nitendum *vertice pleno* est,
At flecti nervos si patiare, cadet.

Itaque per *vacuum* verticem intelligitur *otiosus* et qui nullodum labore veram gloriam meruerit. Tac. Agr. 37. *Britanni .. paucitatem nostrorum vacui* (scil. ab opere) *spernebant*.

Lectio decima tertia.

Nomen amicae inter pocula ex fratre Megillae sciscitatur Horatius Carm. I, 27. Quod postquam cognovit, auribus insusurratum, vs. 17 respondet:

Ah miser!
Quanta *laborabas* Charybdi,
Digne puer meliore flamma!

in quibus verbis jure offendit tempus. „Quorsum enim *laborabas* tanquam de amore praeterito cum jamtum (scr. etiamtum) laboraret, cum hoc interrogaretur?“ Sic Bentlejus. Cui quid Mitscherlichius in Obss. critt. quandoque prodituris sit responsurus, adhuc latet; illud quidem non sufficit, quod in praesens scripsit: „Colluctabaris atque etiamnum in ea versaris.“ Ego quidem si Bentleji conjectura sive lectio potius ed. Venet. a. 1590.

Quanta aboras in Charybdi

non sit praeferenda, unam viam video explicandi imperfecti: *laborabas* dictum est pro *laborare te dicebas*. Non raro enim duo verba compendioso quodam vel praegnanti loquendi genere ita in unum contrahuntur, ut ex altero et graviore radix, ex altero et quod cogitatione addere in promptu sit, terminatio relinquatur. Exempla hujus idiotismi dicam an licentiae quaedam dedi in Additt. ad Commentat. de vocab. *βουγάϊος* in Niebuhrii Museo Rhenan. Vol. II, Fasc. 2. Tac. Ann. XVI, 16. *Neque aliam defensionem ab iis, quibus ista noscentur, exegerim, quam ne oderim tam segniter pereuntes*, id est: *ne odisse dicar* seu *videar;* ita enim non opus erit conjectura *oderint*, quae editoribus prope omnibus placuit. Ibid. III, 9. *Eaque res agitata rumoribus, ut in agmine atque itinere crebro se militibus ostentavisset*, pro: *ut se ostentavisse diceretur*. Add. Ter. Ad. III, 2, 52. IV, 1, 14. Hinc etiam Soph. Ant. 402.

αὕτη τὸν ἄνδρ᾽ ἔθαπτε· πάντ᾽ ἐπίστασο.

defendendum esse contenderem ab Erfurdtii emendatione *πάντ᾽ ἐπίστασαι*, nisi nuper eam Codicis Laurentini autoritate confirmari compertum esset. Etiam

ille usus huc pertinet, quem Zumptius, quod sciam, primus plane illustravit Gr. Lat. §. 551, ut qui Cic. Off. I, 13. *Rediit, quod se oblitum nescio quid diceret*, commixtione quadam dici docuerit pro: *quod nescio quid oblitus esset, ut dicebat*; translata conjunctivi forma ad id verbum, quod cogitatur utique modo indicativo.

Lectio decima quarta.

Cum nuper in scholis publicis ad enarrationem pervenissem versuum Carm. I, 35, 30 sqq.

Te Spes et albo rara Fides colit
Velata panno; nec comitem *abnegat*,
Utcunque mutata potentum
Veste domos inimica linquis.

idem feci, quod probissimum quemque praeceptorem ante me fecisse par est, ut, postquam et difficultates loci conclamati exposuissem, et opiniones virorum doctorum commemorassem, postremo desperare me de probabili loci intellectu confiterer, et cum sagacissimis poetae interpretibus negligentem ipsius poetae socordiam incusarem, qui *Fortunae* numen ac *fortunae* notionem nescio quomodo commiscendo sensum obscuravisset. Vix finieram, quum unus ex audientibus: „Quid si legatur:

nec comitem *abnegas*,“.

Id remedium, sive forte fortuna inventum, sive quodam ingenii acumine excogitatum, utique ἕρμαιον et statim judicavi, et quanto intentius ac saepius considerarem, tanto magis probare coepi. Nova quinetiam et alia vulgatae lectionis incommoda, quam quae plurimi interpretum notavissent, unius literulae illa mutatione tolli intelleximus. Quid enim? Fortunae in laudem et honorem hoc carmen compositum est; quorsum igitur pertinuit, post Spei ac Fidei tanquam Fortunam colentium mentionem aberrare ab illo argumento ad Fidei virtutes celebrandas? Fueritne, quaeso, etiam si verba *nec comitem abnegat* cum sequentibus sex versibus ad Fidem referenda sint, tamen id quod vult poeta simplex duntaxat et unum? Non fuerit, inquam. Neque enim illa, quae de cultrice Fide praedicantur, in laudem verti possunt patronae Fortunae. Accedit dubitatio ex ipso sermone Latino petita: *albo panno* de veste *candida* intelligunt;

„haud obscura figmenti hujus ratione,“ ut ait Mitscherlichius: nimirum *candor animi*, credo, qui sit Fidei proprius, illo figmento significatur. Probabile id sane primo obtutu; at enim *albus* usquam pro *candido* dici pernego. Vid. Synonym. Lat. T. III. p. 193. Nam ad Hor. Carm. I, 12, 26.

quorum simul *alba* nautis
Stella refulsit

perperam Mitscherlichius: „*alba*, lucida, clara.. *albus Lucifer* Ovid. Met. XV, 149.“ Apud Horatium *alba* non epitheton ornans est *stellae*, sed pars praedicati, h. s. quorum simul ac stella ita nautis refulsit, ut prosperam navigationem portendat. *Albus Lucifer* non eo, quo Mitscherlichius scribit, loco Ovidius dixit, sed Trist. III, 5, 56.

Hunc utinam nitido Solis praenuntius ortum
Adferat admisso Lucifer *albus equo!*

quod quomodo intelligendum sit, si non ex ipsis verbis intelligitur, at coll. Met. XV, 189.

cumque *albo* Lucifer exit
Clarus equo.

Quinam igitur est Fidei ille *albus pannus?* non innocentiae, inquam, indicium, sed felicitatis. Albatos enim Romanos festis laetisque diebus prodiisse, satis notum est; sed plus etiam huc facit, opinor, quod proprius hic aulae principum fuit color; sicut Domitianus, Suetonio autore cap. 12, *generum fratris inique tulit albatos et ipsum ministros habere*, ubi laudant Intt. Salmas. ad Lamprid. Sever. 67. Hunc morem si ad Augusti usque Horatiique tempora pertinere probabile est, per *fidem albo panno velatam* intelliguntur aulici, principumque amici vel ministri; quorum fides quoniam saepius quam mediocribus in domibus est infida, *rara* sic velata dicitur Fides; id est *raro*, ut Sen. Med. 109.

Rara est in dominos *justa* licentia.

Postremo ut tota sententia plane perspiciatur, unum restat, ut per Fortunam hoc carmine celebratam non illam Τύχην intelligamus, quae *cujuslibet sortem* moderetur, sed eam, quae ad *summam fortunam* sive ad *principatum* evehat; qui usus Taciti aetate adeo invaluit, ut *fortuna* saepe pro ipso *Caesarum imperio* usurparetur. Jam nunc sic procedere orationem liquet: Te, Fortuna, et spes colit, ne supremum quidem fastigium adeptos illa deserens, et fides amicorum, qui in summa principum familiaritate tamen eorundem dignitatem

majestatemque suspiciunt ac venerantur; sed eadem ita clemens ac mansueta es, ut, etiamsi ipsa potentium domos inimica linquas, tamen amicorum fidem ac solatium tam miseris ac profligatis non invideas; beneficii quinetiam instar habetur, quod tuo discessu amici discernuntur et agnoscuntur, quorum veri remanent te abeunte, falsi diffugiunt.

Lectio decima quinta.

Virtus dicitur Carm. II, 2, 24 sqq.

regnum et diadema tutum
Deferens uni propriamque laurum,
Quisquis ingentes oculo *irretorto*
Spectat acervos.

Postremae enunciationis explicatio, a Sanadone illa, quod sciam, profecta et plerisque probata: „qui aurum ita intuetur, ut praeteriens oculos ad illos non retorqueat," sic demum tolerabilis est, si cum damno ipsius poetae licet explicare. Quem si recte dicturum fuisse apertum est *irretorto oculo praeterit* vel, ut metro apta substituamus vocabula, *linquit*, *spernit*, non minus apertum est, eodem sensu *spectat*, quod paene contrarium est illi *praeterit* vel *linquit*, dicere non potuisse, quin prava omnem sententiam obscuritate involveret. Quodsi porro Senecam Ep. 92. *Vadit audacter et contemtor omnium, nec ad pecuniam respicit*, aut expressisse ipsos Horatii versus, aut ejusdem sententiae simillimam imaginem animo concepisse certum est, item elucet, negari debuisse a poeta non *retorsionem* oculorum, sed ipsum *spectandi* actum. Idque ipsum, opinor, voluit poeta effecitque audaciori structura, dicens *irretorto oculo spectat* pro eo, quod mente conceperat: *non spectat retorto oculo.* Amplus hic est locus et veterum sermoni proprius, ut, quum compluria vocabula unam notionem efficere viderent, singulorum terminationes grammaticas promiscue et mira licentia inter se commutarent, tanquam parum referret rationes grammaticas diligenter definiri, dummodo verba sensibus satis responderent. Quis crederet vel Livium *violati jus hospitii* dixisse pro *violato jure hospitii*, nisi sexcentis poetarum exemplis talis enallages libertas comprobaretur? Sed ut similiora comparem, *nullo deterior est*, num, si ad generalis syntaxeos praecepta metiaris, recte dicetur pro *non deterior ullo?* Atqui nihil

frequentius est. Ac prorsus novum, ut nostris auribus, illud esse debet, quod idem ille Livius XXII, 17. *Nox neutros pugnam incipientes ad lucem tenuit* dixit pro: *Nox utrosque pugnam non incipientes ad lucem tenuit.* Idem IV, 29. *Nec libet credere, et licet, in variis opinionibus.* Videndum etiam, num Eur. Hippol. 863 Matth.

ἐμοὶ μὲν οὖν (vel ἂν)
ἀβίωτος βίου τύχα πρὸς τὸ κρανθὲν εἴη τυχεῖν.

negatio, quae inest in α privativo, ad verbum potius quam ad adjectivum referenda sit; alioquin enim frigebit sententia *). Simillimus etiam ille usus est, de quo post alios egit Hellerus ad Soph. Oed. Col. 792. p. 428, quum particulae *potius*, *magis*, μᾶλλον ad aliud nomen, quam oportebat, relatae cum hoc in comparativum coalescunt. Et facile quidem talia intelliguntur, quale est illud apud Liv. IV, 46. *Multi in ruina majore quam fuga oppressi*, pro: *Plures in ruina magna quam fuga oppressi*; sed multo majorem etiam ad audaciam ac potius abusum comparativi progressi sunt proximi saeculi scriptores. Quintil. Instit. X, 1, 77. *Plenior Aeschines et magis fusus et grandiori similis, quo minus strictus est*, hoc est: *et grandi eo similior, quo minus strictus.* Tac. Hist. II, 31. *Paullinus dignum fama sua ratus, qua nemo illa tempestate militaris rei callidior habebatur, de toto genere belli censere*, hoc est: *qua nemo militaris rei callidus major habebatur.* Eodem etiam Tac. Ann. VI, 35 videtur pertinere: *Quos super eques et a propioribus vulneribus pedites afflictabant.* Silent interpretes tanquam de verbis per se dilucidis, nisi quod quaedam editiones praepos. *a* omiserunt. Mihi sufficit notasse loci difficultatem; nam etsi auguror hoc voluisse Tacitum: *et ex propiore equites vulneribus afflictabant*, tamen tam obscurae eum structurae insimulare vereor.

---

*) Juvat sive joci causa, sive saeculi gratia, seu denique quia hac in parte grammatices nullus linguarum diversarum consensus haberi debet fortuitus, ejusdem licentiae comparare exemplum Sanscritanum, quod mihi, ejus doctrinae prorsus rudi, suggessit collega conjunctissimus idemque Sanscritani sermonis peritissimus, Frid. Rueckertus: In poemate, cui nomen est *Kirâtâr-juniyam*, lib. XI. Stroph. 41 Arjunus quum dicere vult: *wer vermöchte eine gleich vortreffliche Rede zu halten, der nicht wäre ein gleich geistreicher Redner?* sic potius loquitur: *der wäre ein ungleich geistreicher Redner, yo vaktâ an-idrig-âsayah*, ut Scholiastam saltem legisse manifestum est. Ipsum enim in textum irrepsit lectio facilioris intellectus: *nedrig-âsayah* i. e. *na îdrig-âsayah, nicht ein gleich geistreicher Redner.*

Lectio decima sexta.

Insatiabilem divitum cupidinem incusat Horatius Carm. II, 18, 23, qui avare proximos revellant agri terminos et ultra limites clientium saliant:

Nulla certior tamen
    Rapacis orci fine destinata
Aula divitem manet
    Herum. Quid ultra tendis?

Non novi qui aliter vel distinguat vel exponat haec verba, quam sic, ut *aula* subjectum sit universae sententiae. Ac tamen languet *destinata* post *certior*. Sed vide, quanto aptior procedat oratio in hunc modum incisa:

Nulla certior tamen
    Rapacis Orci fine. Destinata
Aula divitem manet
    Herum; quid ultra tendis?

Ita quae adhuc una fuerat sententia, non modo in duas, sed eas diversas etiam ac paene contrarias dividitur, quarum priore praecedentia apte clauduntur. In infinitum avari sua extendunt; quibus tamen finem statuit Orcus, qua nulla certior. Nam *finis* etiam Horatio pro foeminino est Epod. 17, 36. Et haec quidem coërcendae et castigandae divitum avaritiae dicta sunt; quae sequuntur contra, sublevandae et consolandae eorundem anxietati, ideo laborantium, ne forte quandoque egeant. Mortis enim mentio ea est, quae et coercere possit cupidos et perfugio esse miseris. Omitto caetera quae Bentlejus de hoc loco exposuit, nisi quod idem argute: „Hic ubi Orcus non personam notat, sed locum, et de ejus fine, limite, spatio agitur, iners plane epitheton et plane otiosum videtur illud *rapax*.“ Propterea *capacis* idem praeferendum duxit. Nunc autem, si me audis, *finis* Orci non sedem inferorum significat, sed cupiditatis humanae finitionem, quam Orcus affert, non minus ille rapax, quam ipsi isti avari.

Lectio decima septima.

De Satirae primae arte et consilio qui iniquius judicaverunt, tanquam frigidior esset et juvenem Horatium parumque tunc in eo genere poeseos ex-

ercitatum referret, corrigent, spero, suum ipsi judicium, cum ea, quae nuper C. Kirchnerus, Fr. A. Wolfii nuper non imitator, sed concertator et, quantum erga praeceptorem pietas patitur, aemulus, de eo carmine p. 153 — 158 eleganter ac dilucide disseruit, satis accurate legerint ac perpenderint. Sed idem Kirchnerus ejusdem Satirae I, 1, 88 sqq. locum conclamatum:

At si cognatos, nullo natura labore
Quos tibi dat, retinere velis servareque amicos,
Infelix operam perdas; ut si quis asellum
In Campo doceat parentem currere frenis.

dum haec ironice dici existimat, non ita tractavit, ut mihi satisfaceret. Quem contra non possem fusius disputare, quin Wolfii etiam et Bentleji aliorumque sententias in examen vocarem. Quapropter satis nunc habeo, novam loci explicationem proponere, eamque, ni omnia me fallunt, adeo simplicem, ut nulla doctrina, nulla grammaticae audaciae excusatione, nulla denique demonstratione praeter paraphrasin quandam opus sit. Hoc enim dicit poeta: „*At*, inquis forsitan, *non mea, sed cognatorum gratia avarus sum; eos enim retinere volo amicos; qui vereor ne mihi succenseant, si suam haeredum spem frustrari ac mihi potissimum vivere videar.* Audio, inquam; at cognatos natura sine ullo tuo labore dat; ii si non et ipsi natura ac sua sponte et pietate et antequam beneficiis devinciantur, amici tibi sunt, crede mihi, ne illa quidem parcendi congerendique haeredii via eorum amorem comparabis. Non magis enim asellus, ferum illud natura animal, frenis parere et gyros in Campo variare discet, quam cognati, si semel feri natura et duris in suos animis sunt, beneficiis vel arte ulla consanguineos pie amare discent. Sed equi contra, generosa animalia, et cognati vere humani facile ac libentes, illi frenorum lenibus monitis, hi clementi naturae impulsui obtemperant.“

* * *

Quod reliquum est, VOS hujus urbis Proceres, Viri illustrissimi, summe reverendi, quicunque denique vel bonarum literarum ingeniorumque culturae favetis, vel gnatos, necessarios, alumnos disciplinae nostrae commisistis, ut VESTRA frequentia solemnibus, quae supra indiximus, splendorem ac dignitatem addere ne dedignemini, observantissime optamus rogamusque.

Scripsi Erlangae XXV. August. MDCCCXXX.

I. Verzeichnifs der Lehrer.

D. Johann Ludwig Christoph Wilhelm Döderlein, Studienrector, Lyceal-Professor der Philologie und Geschichte.

D. Johann Lorenz Friedrich Richter, Professor der Obergymnasialclasse.

D. Christoph Stephan Gottlieb Elsperger, Rectoratsassessor, Professor der IIten und IIIten Gymnasialclasse und provisorischer Lehrer der Religion.

Johann Albrecht Carl Schäfer, Rectoratsassessor, Professor der IVten Gymnasialclasse.

D. Carl Wilhelm Feuerbach, Professor der Mathematik.

Johann Adam Hartung, Professor der Vten Gymnasialclasse.

D. René Pierre Doignon, Lehrer der französischen Sprache.

Georg Friedrich Samuel Wilhelm Rücker, Lehrer der Obervorbereitungsschule.

Carl Heinrich August Burger, Lehrer der Untervorbereitungsschule.

D. Gottlieb Christoph Adolph Harlefs, Lehrer der hebräischen Sprache.

Universitätsmechanicus Carl Friedrich Küster, Lehrer der Zeichenkunst.

Stadtcantor M. Jacob Friedrich Martius, Singlehrer.

Schullehrer Johann Conrad Sandner, Schreiblehrer.

II. Schülerverzeichniſs nach den Fortgangsplätzen.

A. Gymnasium.

Ite Gymnasialclasse.

		Jahr
1	C. J. Toussaint, aus Feuchtwang .	19
2	F. C. Gechter, aus Erlangen . . .	18¾
3	F. C. A. F. J. Esper, aus Erlangen	19
4	A. M. F. Richter, aus Erlangen .	18¼
5	J. St. Frischmann, aus Erlangen .	17¾
6	G. A. W. Bankwitz, aus Eschenau .	20½
7	J. Streicher, aus Neustadt a. d. A. .	18¾
8	L. W. M. Maier, aus Erlangen . .	19¼
9	E. Rath, aus Creussen	18½
10	G. C. Dippold, aus Rappoldshofen .	20½
11	A. G. A. Sommer, aus Erlangen .	19½
12	J. P. Schwarz, aus Emskirchen . .	20¼
13	J. G. V. Schaitberger, aus Neustadt a. d. A.	17¾
	F. L. Graf von Rechteren - Limpurg aus Mkt. Einersheim	19¾

IIte Gymnasialclasse.

		Jahr
1	H. G. R. von Raumer, aus Breslau (K. Preuſsen)	15⅓
2	F. W. Hagen, aus Dottenheim . .	16¼
3	J. W. J. Krafft, aus Cleve (K. Preuſsen)	15
4	E. Stockmeyer, aus Basel (Schweiz) .	16
5	G. A. von der Pfordten, aus Ried .	15½
6a	H. F. S. Killinger, aus Erlangen .	16¾
6b	P. Köppel, aus Waldmünchen . . .	15¾
8	G. F. C. Layriz, aus Nemmersdorf .	18
9	J. G. Schorr, aus Erlangen . . .	18
10	F. A. von Schütz, aus Nürnberg . .	17½
11	J. A. F. Hertling, aus Erlangen . .	15¾
12	J. A. Hummel, aus Neustadt a. d. A.	16½
	J. J. Sohn, aus Windsheim . . .	19
	F. F. H. Sommer, aus Erlangen . .	17¾

IIIte Gymnasialclasse.

		Jahr
1	J. A. Letsch, aus Frankenberg . .	17
2	J. G. Kohmann, aus Weissendorf .	16¾
3	C. L. C. Doignon, aus Erlangen .	17
4	J. K. F. Preis, aus Affalterthal . .	17
5	F. C. Schmidt, aus Obersteinbach .	17¾
6	J. M. R. Löffler, aus Erlangen . .	16
7	E. Graf v. Bylandt, aus Cöln (K. Preuſsen)	17½
8	B. Ertheiler, aus Lenkersheim . .	16

IVte Gymnasialclasse.

		Jahr
1	G. F. W. Sartorius, aus Erlangen .	15½
2	G. M. I. W. S. Pfaff, aus Würzburg	12
3	J. H. Gräber, aus Düssel (K. Preuſsen)	16½
4	J. G. C. Handschuch, aus Erlangen .	18¼
5	J. F. Rösch, aus Kurzenaurach . .	16
6	O. Freiherr v. Zoller, aus Regensburg	14¾
7	J. G. Fleischmann, aus Erlangen .	16¼
8	S. F. E. O. Beckh, aus Schwabach .	15½
9	S. F. Freiherr v. Tröltsch, aus Dinkelsbühl	15¼
10	A. Acker, aus Baiersdorf	16¼
11	C. T. W. F. L. J. C. v. Lips, aus Frauenaurach	14
12	F. A. Schalch, aus Schaffhausen (Schweiz)	16¼
	J. Lehmaier, aus Baiersdorf	15

Vte Gymnasialclasse.

		Jahr
1	F. C. Wiesinger, aus Tambach . .	12½
2	F. W. von der Pfordten, aus Burgebrach	12½
3	J. M. W. Deppert, aus Erlangen .	14¾
4	J. H. Schmidt, aus Thuisbrunn . .	15¾
5	G. C. G. Killinger, aus Erlangen .	12½
6	C. J. A. Küttlinger, aus Erlangen .	13½
7	J. K. Weber, aus Frauenaurach . .	15
8	J. D. Klemm, aus Erlangen . . .	14¾
9	J. G. E. Fleischmann, aus Erlangen	13½
10	J. H. A. Ebrard, aus Erlangen . .	12½
11	A. J. Frey, aus Bruck	16¾
12	C. G. Krafft, aus Erlangen . . .	12¼
13	J. A. Doignon, aus Erlangen . . .	14
14	J. Behr, aus Buttenheim	16½
	J. G. B. Roth, aus Windsheim . .	16¼

B. Vorbereitungsschulen.

Obervorbereitungsschule.

Ite Abtheilung.

		Jahr
1	J. W. Schorr, aus Erlangen . . .	14
2	J. A. H. Döderlein, aus Erlangen .	12
3	G. F. W. A. Bertholdt, aus Erlangen	11½
4	A. G. A. M. A. J. v. Pattberg, aus Behringersdorf	14¾
5	C. C. F. Dill, aus Erlangen . . .	14¾
6	J. G. Friedrich, aus Erlangen . . .	12½
7	C. Bucher, aus Halle (K. Preuſsen) .	12½
8	C. A. Deitmeyer, aus München . .	13¼

IIte Abtheilung.

		Jahr
1	J. C. Gebhardt, aus Erlangen . .	12
2	A. F. von der Goltz, aus Coblenz (K. Preuſsen)	11½
3	C. A. Mengin, aus Erlangen . . .	13¾
4	J. F. A. Hoffmann, aus Baiersdorf .	13¼
5	W. Z. F. Weiſsmann, aus Münchaurach	13¼
6	J. F. Steinbach, aus Erlangen . . .	13¼
7	H. A. Bucher, aus Erlangen . . .	10¾
8	A. A. E. Henke, aus Erlangen . .	11½
9	C. F. C. Freiherr v. Geuder, aus Heroldsberg	14½
10	B. H. C. Schmidt, aus Erlangen . .	12
11	W. L. Eisen, aus Cadolzburg . . .	11¼
	C. E. Lösch, aus Rasch	10¼

Untervorbereitungsschule.

Ite Abtheilung.

		Jahr
1	W. P. Ph. Doignon, aus Erlangen ,	10⅙
2	F. F. M. Eckert, aus Frauenaurach .	11½
3	A. G. Schamberger, aus Erlangen .	11½
4	W. A. Th. Vocke, aus Ansbach . .	10¾
5	J. L. J. A. Plochmann, aus Erlangen	10½
6	E. Ch. W. Enke, aus Erlangen . .	11
7	J. G. F. Brendel, aus Erlangen . .	10¾
8	H. L. Zwicky, aus Bilten (Schweiz) .	10⅓
9	J. Gumbmann, aus Erlangen . . .	9¾
10	J. S. Döderlein, aus Erlangen . . .	10½
11	C. S. F. J. Freiherr v. Geuder, aus Heroldsberg	12⅓
12	J. H. L. Oelschlägel, aus Erlangen .	10⅔
13	P. C. H. Graf von Bylandt, aus Cöln (K. Preuſsen)	12⅓

		Jahr
14	J. C Körber, aus Erlangen . . .	$10\frac{2}{3}$
15	J. Ryhiner, aus Basel (Schweiz) . .	$12\frac{1}{3}$
16	B. Gläser, aus Erlangen	10
	A. Lehmaier, aus Baiersdorf . . .	$12\frac{3}{4}$

IIte Abtheilung.

		Jahr
1	J. H. W. Schmidt I., aus Erlangen .	$10\frac{1}{3}$
2	J. F. Gläser, aus Erlangen . . .	$8\frac{1}{2}$
3	J. C. Wöhrnitz, aus Erlangen . .	10
4	Th. J. A. Ried, aus Erlangen . .	$9\frac{1}{3}$
5	G. C. Arnold, aus Erlangen . . .	$8\frac{2}{3}$
6	C. P. Toussaint, aus Erlangen . .	$9\frac{1}{2}$
7	P. F. Schmidt III., aus Erlangen . .	$9\frac{1}{3}$
8	H. M. J. Schunck, aus Erlangen .	$8\frac{1}{2}$
9	J. C. v. Lövenich, aus Erlangen . .	$10\frac{1}{3}$
10	C. C. J. A. Pfaff, aus Erlangen . .	$7\frac{3}{4}$
11	C. C. F. Gast, aus Erlangen . . .	$9\frac{3}{4}$
12	G. F. M. Ulmer, aus Treuchtlingen	$8\frac{3}{4}$
13	C. G. Killinger, aus Erlangen . .	$8\frac{3}{4}$
14	J. A. Schmidt II., aus Erlangen . .	$10\frac{2}{3}$
15	J. C. W. Weidinger, aus Erlangen	$9\frac{2}{3}$
16	J. J. Deitmeyer, aus Aufenau . . .	$9\frac{1}{6}$
17	J. J. F. Plochmann, aus Erlangen .	9

No. 5

Herrn Director der Professor [illegible]
Hochwohlgebohren